

Фотоколаж із сайту youtube.com.

Геніальний учений не тільки наукою займався...

«ЯКЩО ХОЧЕШ ЗАМІЖЖЯ, ТИ ПОВИННА БУДЕШ ПОГОДИТИСЯ НА МОЇ УМОВИ...»

● ПОЧУТТЯ СЛАВЕТНИХ Чому Альберт Ейнштейн був деспотом у подружньому житті?

Читайте на с. 4-5»

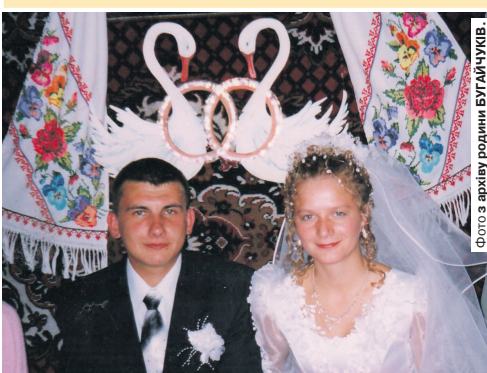

Фото з архіву родини БУГАЙЧУКІВ.

Вони одружилися через сім років зустрічей і розлук, про які і тепер нагадують листи, написані солдатом майбутній нареченій зі строкової служби.

РОМЕО І ДЖУЛЬЄТТА З ВОЛИНИ

7 РОКІВ ІШЛИ ДО ВЕСІЛЛЯ, А ПОТІМ ЩЕ СТІЛЬКИ Ж – ДО НАРОДЖЕННЯ СИНА

Історія їхньої любові – на с. 2-3»

Де не можна садити нарциси с. 18-19» і як правильно за ними доглядати

ІСТОРІЇ ДЛЯ ДУШІ

№5(17) Ціна договірної

volyn.com.ua

ТАК НІХТО НЕ КОХАВ

Фото з фейсбук-сторінки етнопарку «Ладомирія».

«А перша квітояка – молодейки Валерочка, а друга квітояка – молодейка Русланочка...»

Ну як справжній козак без справжнього сватання?!!

● ГІРКО! В етнопарку «Ладомирія», що в місті Радивилів Рівненської області, поєднали серця військовий Валерій та художня керівниця Рівненської обласної філармонії Руслана Варнава

Подробиці романтичного освідчення – на с. 17»

4 820230 060041 >

Ромео і Джульєтта, які живуть на Волині

Фото з архіву родини БУГАЙЧУКІВ.

● **НІХТО, КРИМ ТЕБЕ** Оксана й Володимир Бугайчуки мешкають у Луцьку. Але для цього подружжя дорогим і особливим є маленьке село Калинівка на Маневиччині, де вони виростили, де народилася й розквітла їхня любов

Катерина ЗУБЧУК

«Я ТЕБЕ ЛЮБЛЮ. МИ БУДЕМО РАЗОМ»

— Мені 14 було, а Вові — 16, як стали зустрічатися, — розповідає Оксана. — У нашому селі клубу нема, то мій майбутній чоловік приходив до нас додому. Уроки помагав мені зробити, щоб я швидше впоралася й можна було повечоркувати.

Мине сім років — і вони одружаться. Що було впродовж літ, поки наречена підростала і її обранець мужнів? Особливо пам'ятна, як зараз кажуть, строкова служба Володимира. На випровадинах Оксана була на правах дівчини новобранця, бо ж у їхньому маленькому селі давно всі знали, що вони — пара. Наші герої — з тих, хто ще знає, що таке не телефонні есемески, які зараз витіснили епістолярне спілкування, а справжні листи. Більше того — виявилося, що Оксана досі зберігає послання з армії від майбутнього чоловіка.

Їхньому шлюбу 17 років, а незрадливим почуттям — уже 24, бо ж підлітками були, як почали зустрічатися.

— Хочу, — каже жінка, — щоб їх побачив син, як стане дорослим. Нехай прочитає, як тато освідчувався мамі.

А ці освідчення — у кожному листі,

Здійснилося те, про що писав майбутній чоловік: «Я тебе кохаю, Ксюша! Ми будемо разом».

який закінчувався словами: «Я тебе кохаю, моя Ксюша! Ми будемо разом».

— Так склалося, — пригадує жінка, — що Вова служив у Львові разом зі своїм другом. А ми їх удома чекали із подругою. То були 10–11 класи. На перерві бігали на пошту, і яка то вже була радість, коли листоноша вручала конверт!

Коли Володимир повернувся з армії, то почалася сторінка життя наших героїв у Луцьку. Хлопець, який до строкової служби закінчив Колківське профтех-

училище, влаштувався на роботу на автотаволі. Оксана була студенткою 9-го профтехучилища і паралельно заочно навчалася у виші. У професійній кар'єрі жінки була, зокрема, компанія «Пальче», де вона пройшла сходинок від фінансового директора до генерального. Сьогодні Оксана Бугайчук очолює санаторій «Пролісок», що на Ківерцівщині. Коли ж подружжя вирішило, що нарешті будуть разом, як писав у кожному листі Володимир з армії? З цього приводу Оксана розповідає:

— У Луцьку я й Вова винаймали собі житло. Зустрічалися. А потім, це був 2004-й, вирішили жити разом. Якось приїхали в село й оголосили про це батькам. Для нас штамп у паспорті нічого не значив — він нікого не втримає, якщо нема любові. А для мами й тата це була трагедія. «Як це так, що стільки зустрічалися — і не буде весілля?!». А я ж ще й найстарша дочка. Вова у своїй сім'ї — найстарший син. І ми здалися. Тож 5 серпня 2005 року були заручини, а 1 і 2 жовтня — весілля, особливо пам'ятне таїнство вінчання — Боже благословення нашого шлюбу.

«РІДНІ 7 РОКІВ ЧЕКАЛИ НАШОГО ВЕСІЛЛЯ, А ПОТІМ СТИЛЬКИ Ж — НАРОДЖЕННЯ НАШОГО СИНА»

Подружжя Бугайчуків, як розповідало чоловік і жінка, свідомо відклало своє батьківство. І найпершою причиною було те, що довго жили на винаймайній квартирі.

— Ми рано стали самостійними, — каже Оксана. — Оскільки вдома зали-

Вони були ще підлітками, як почали зустрічатися.

«Впродовж тижня мало бачимося, зате як настає субота, неділя, то це вже наші дні».

— Одного дня, — розповідає Оксана, — я з роботи телефоную їй і питаю, як там мій гарбузик?» (так називала синочка). А вона каже: «Та все добре». А я чую якийсь шум — щось гуде. Починаю розпитувати і відповідь така: «А ми в селі вже». Одне слово, рейсовим автобусом мама поїхала з маленьким онуком у Калинівку. Оскільки Ілля

був на коров'ячому молоці, бо дитяча суміш йому не підходила, то мама й виправдання мала: мовляв, у мене п'ять корів — свіженьке молоко, а де ти його братимеш? А ще, знаючи, що і я пропадаю на роботі, і Вова (він тоді в «Континіумі» водієм працював, бував у від'їздах постійно), говорила: «А ви заробляйте на квартиру».

Бабуся, дідусь, прабабуся, яка свого часу все допитувалася, коли ж нарешті ошасливають її правнуком («Поки я жива, то ще б допомогла»), доглядали Іллю до трьох років. Забрали синочка батьки до Луцька уже тоді, як у садочок вирішили віддавати. На той час Бугайчуки і житло вже купили — 2015 рік зустрічали у своїй квартирі.

У цій невеликій, але дуже затишній, з великою любов'ю облаштованій квартирі ми й зустрілися. Розмова була і про щасливе кохання Ромео і Джульєтти із села Калинівка, і про те, що це, мабуть, непросто бути люблячою й любимою дружиною, турботливою матір'ю й займатися відповідальною посадою директора санаторію «Пролісок».

— Я рано їду на роботу і повертаюся не раніше 7–8-ї, а то й 11-ї години вечора. Ясно, що якби чоловік не перебрав на себе обов'язки по дому, мені було б дуже важко. Ще коли я була генеральним директором компанії «Пальче», то ми на сімейній раді, зваживши на те, в кого зарплата більша, вирішили, хто, як кажуть, іде далі, а хто займається більше сином, домом. Вова й зараз має приватні перевезення, але за вільним графіком. У садочок Іллю відвезти, забрати, а тепер — до школи, на гуртки — це вже за ним. Як і нехитре наше хазяйство. Чесно скажу, що й на кухні рідко буваю. Маючи такий надійний тил, можу спокійно почуватися на роботі. Ми дуже домашня сім'я. Впродовж тижня мало бачимося, зате як настає субота, неділя, то це вже наші дні. І стараємося провести їх цікаво.

Наші герої — з тих, хто ще знає, що таке не телефонні есемески, які зараз витіснили епістолярне спілкування, а справжні листи.

«МАМА Ї СЛУХАТИ НЕ ХОТІЛА, ЩО ЇЇ ПЕРШОГО ВНУКА ГЛЯДІТИМЕ НЯНЬКА»

У декреті Оксана, по суті, й не була. Коли народився син, вона почала шукати для нього няньку. Та коли про це почула її мама, яка якраз приїхала до першого внука, то розсудила по-своєму.

Оксана й досі зберігає листи, які писав їй коханий з армії.

«Якщо хочеш заміжжя, ти повинна будеш погодитися на мої умови...»

● ПОЧУТТЯ СЛАВЕТНИХ

Про геніального вченого й одного з найвизначніших громадських діячів своєї епохи Альберта Ейнштейна написано дуже багато. Зокрема, й про те, яким він був як земна людина з притаманними всім смертним чеснотами і, на жаль, вадами у подружньому житті

Марина ЛУГОВА

«ПОДУШКА, НА ЯКІЙ ТИ СПИШ, У СТО РАЗІВ ЩАСЛИВІША ВІД МОГО СЕРЦЯ!»

В Ейнштейна було дві офіційні дружини. Перша – Мілева Маріч. Вони познайомилися 1896 року в Цюриху, де разом навчалися в Політехнікумі. Альберту було 17, Мілеві – 21. Вона походила з католицької сербської родини, яка жила в Угорщині. Весілля скромно відсвяткували 6 січня 1903 року. Співробітник Ейнштейна, що став його біографом, Абрахам Пайс у фундаментальному життєписі свого великого шефа, виданому 1982-го, писав: «Батьки Альберта були проти цього шлюбу. Лише на смертнім одрі тато дав згоду на одруження сина. А мати вченого так і не прийняла невістку».

Пайс або не знав, або не схотів наводити скандальні дані, які 1997-го викликали шок у світової громадськості. Того року на аукціоні «Крісті» правнуки Ейнштейна виставили за 2 мільйони доларів листи свого великого прадідуся до прабабусі. Листи були написані в період із 1901-го по 1948 рік. Адміністрація аукціону пропонувала зняти їх із продажу, аби не кидати тінь на ім'я одного з найвидатніших умів людства. Але правнуки не церемонилися з великим предком: їм дуже хотілося заробити гроші. Зрештою листи пішли за 800 тисяч доларів.

Ось що Альберт писав Мілеві 1901 року: «...Я втратив розум, помираю, палаю від любові й бажання. Подушка, на якій ти спиш, у сто разів щасливіша від мого серця! Ти приходиш до мене вночі, але, на жаль, лише уві сні...». Пристрасть Альберта не залишилася без відповіді: у січні 1902 року Мілева народила їхню першу дитину – доньку Лізерл. Але несподівано Альберт запропонував у «зв'язку з матеріальними труднощами» віддати немовля на удочеріння багатій бездітній сім'ї родичів Мілеви. Про цю першу дошлюбну дитину Ейнштейна нічого не було відомо до 1997 року! Мілева погодилася, після чого її батьки зажадали від доньки негайно піти від такого коханого. Але любов сліпа – Мілева кохає Альберта й хоче за нього заміж.

Проте через короткий час майбутній батько теорії відносності та майбутній

Фото із сайту wikipedia.org.

Ельза дуже любила дбати про свого знаменитого брата.

глава сімейства пише своїй нареченій уже зовсім в іншому тоні: «Якщо хочеш заміжжя, ти повинна будеш погодитися на мої умови. Ось вони: по-перше, ти піклуватимешся про мій одяг і постіль; по-друге, приносиш мені тричі на день їжу до мого кабінету; по-третє, ти відмовишся від усіх особистих контактів зі мною, за винятком необхідних для дотримання пристойності у товаристві; по-четверте, завжди, коли я попрошу тебе про це, ти залишатимеш мою опочивальню й кабінет; по-п'яте, без слів протесту ти виконуватимеш для мене наукові розрахунки; по-шосте, не чекатимеш від мене жодних виявів почуттів».

“

Обіцяю тобі, що коли я отримаю Нобелівську премію, то віддам тобі всі гроші. Ти повинна погодитися на розлучення. Якщо ні – ти взагалі нічого не одержиш.

Мілева приймає ці принизливі умови та стає не тільки вірною дружиною, а й цінним помічником у роботі. 14 травня 1904 року в них народжується син Ганс Альберт, єдиний продовжувач роду Ейнштейнів. У 1910-му народився другий син – Едуард, котрий з дитинства страждав на слабоумство й закінчив своє життя 1965 року в Цюрихській психіатричній лікарні.

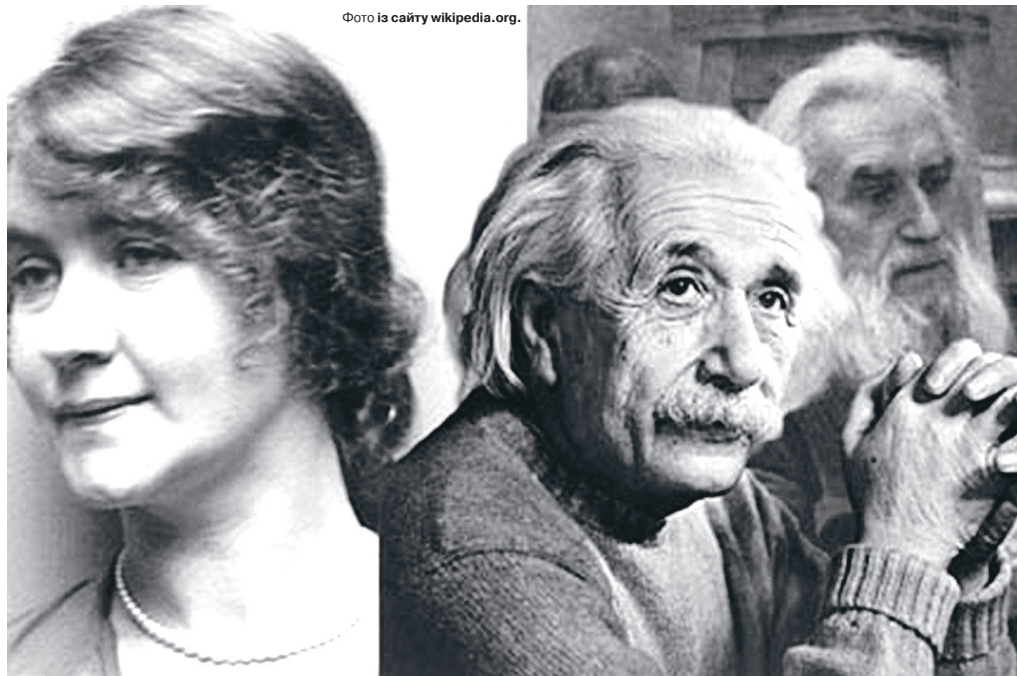
Біограф звертає увагу на п'ятий пункт дивовижних вимог нареченого. Що

може бути переконливішим доказом того, що Мілева справді була талановитим фізиком? У своїх спогадах про Ейнштейна відомий радянський фізик, академік Абрам Іоффе твердив, що бачив підготовлені та згодом втрачені історичні рукописи 1905 року для *Annalen der Physik* із викладом теорії відносності. І вони були підписані двома іменами: Ейнштейна і Маріч! Проте з невідомих причин при публікації залишилося тільки одне – Ейнштейна. Мимоволі насторожують й інші схожі випадки: приміром, у Цюриху Мілева Маріч спроектувала прилад для вимірювання слабкого струму. А в заявці на патент як автори фігурували чомусь тільки Альберт Ейнштейн і Йоганн Хабіхт. У ці й інші факти мертвою хваткою вчепилися антисеміти. На їхню думку, все пояснюється просто: один із євреїв знову вкрав відкриття у слов'ян та ще й обдурих жінку!

Проте того факту, що Мілева не була звичайною домогосподаркою та справді була компетентною в наукових дослідженнях чоловіка, ще не досить для зарахування її до співавторів теорії відносності. Потрібні конкретні докази, а їх немає. Так чи інакше, але за згоду Мілеві на розлучення 1919 року (фактично їхній шлюб остаточно розпався 1914-го) Ейнштейн дав таку письмову обіцянку: «Обіцяю тобі, що коли я отримаю Нобелівську премію, то віддам тобі всі гроші. Ти повинна погодитися на розлучення. Якщо ні – ти взагалі нічого не одержиш».

Подружжя було переконане, що Альберт стане нобелівським лауреатом за теорію відносності. Нобелівську премію він справді отримав 1922 року, хоча і з

зовсім іншим формулюванням (за пояснення законів фотоефекту). Ейнштейн слова дотримав: усі 32 тисячі доларів (величезна сума на той час) він віддав колишній дружині. До кінця своїх днів Ейнштейн піклувався і про неповноцінного Едуарда, писав йому листи, які той навіть не міг прочитати без сторонньої допомоги. Навідуючи синів у Цюриху, Ейнштейн зупинявся у Мілеви в її будинку. Мілева дуже тяжко переживала розлучення, довго перебувала в депресії, лікувалася в психоаналітиків. Померла вона 1948-го у 73-річному віці. Почуття провини перед першою дружиною гнітило Ейнштейна до кінця його днів.

Останнім коханням Ейнштейна була молодша на 21 рік Маргарита Коненкова.

ДРУГИЙ ШЛЮБ – ІЗ ДВОЮРІДНОЮ СЕСТРОЮ, ОСТАННІЙ РОМАН – ІЗ РАДЯНСЬКОЮ ШПИГУНКОЮ

У лютому 1917 року 38-літній автор теорії відносності не на жарт захворів. Надзвичайно інтенсивна розумова робота за поганого харчування у воюючій Німеччині (це був берлінський період життя) та без належного догляду спровокувала гостру недугу печінки. Далі додалася жовтуха й виразка шлунка. Доглядати хворого взялася його двоюрідна по материнській лінії та троюрідна по батьківській лінії сестра Ельза Ейнштейн-Ловенталь. Вона була на три роки старша, розлучена, мала двох доньок. Альберт і Ельза дружили з дитинства, нові обставини сприяли їхньому зближенню. Добра, сердечна, по-материнському турботлива – одне слово, типова бюргерша, Ельза дуже любила дбати про свого знаменитого брата. Щойно Мілева дала згоду на розлучення, Альберт і Ельза одружилися. Доньок Ельзи Альберт удочерив і був із ними в чудових стосунках.

«Кочівник» по університетах Європи, Ейнштейн знайшов свій дім. Це почасти пішло йому на користь, а Ельза купалася в променях слави свого чоловіка. Побувавши в їхньому домі, Чарлі Чаплін так описав Ельзу: «З цієї жінки з квадратною фігурою так і струменіла життєва сила. Вона відверто насолоджувалася величчю свого чоловіка й зовсім цього не приховувала, її ентузіазм навіть підкуповував». Один із друзів Ейнштейна тонко підмітив приховану проблему: «Він, у кому завжди було щось богемене, зажив життям буржуа

середньої руки... в будинку, типовому для заможної берлінської сім'ї... з гарними меблями, килимами й картинами. Увійшовши, ви відчували, що він тут чужий, як представник богемі в гостях у буржуа».

У численних усних і письмових висловлюваннях Ейнштейна про «священний інститут шлюбу» більше відвертості, ніж такту. Наприклад, відразу після смерті Ельзи 1936 року Ейнштейн писав другові: «Я тут чудово влаштувався, живу, як ведмідь у барлозі, і почувуюся «в своїй тарілці», як ніколи в моєму попередньому, сповненому подій житті». Як бачимо, сліду жалоби навіть для пристойності не вкраплено в текст. Але Ейнштейн не залишився зовсім без жіночої турботи. Після смерті Ельзи молодша рідна сестра Ейнштейна Майя переїхала в його будинок (це було вже у США, в Принстоні, 1939 року) і налагодила побут своєму великому братові. Вона прожила з ним до своєї смерті в 1951-му.

...Була ще одна кохана жінка в Альберта Ейнштейна – радянська піддана, чарівна шпигунка Маргарита Коненкова. Вчений-теоретик мав на той час 66 літ, а його пасія – 45. У 1998-му на аукціоні «Сотбіс» у Нью-Йорку виставили на продаж годинник генія, малюнок, кілька унікальних фотографій і листи до дружини радянського скульптора Сергія Коненкова Маргарити, датовані

Ейнштейн і його перша дружина Мілева Маріч.

1945–1946 роками. Це все передав організаторам один із її родичів, котрий побажав залишитися невідомим. Здавалося б, нічого дивного, але характер послань ясно давав зрозуміти: між німецьким та американським фізиком і Марго було щось більше, ніж просто дружба. Він називає її «найулюбленішою Маргаритою» і з тугою пише, як нелегко йому без неї живеться. Так світ дізнався про цей останній роман.

За матеріалами zn.ua/ukr, novzak.uz.ua.

«Так ніхто не кохав» volyn.com.ua

ГАЗЕТА З ВІРУСОМ ЛЮБОВІ — ПРОЧИТАЄШ І ЗАКОХАЄШСЯ!!!

VOLYN.COM.UA

Передплатні індекси місячника «ТАК НІХТО НЕ КОХАВ»:
86771
 (для читачів Волинської області)
60779
 (для читачів інших областей)

Засновник: Товариство з обмеженою відповідальністю «Газета «Волинь»
Головний редактор і відповідальний за випуск: ЗГОРАНЕЦЬ Олександр Олександрович
 Зареєстрована 22 липня 2020 року.
 Набрана і зверстана в комп'ютерному центрі ТЗОВ «Газета «Волинь»
Адреса редакції і видавця: 43016, м. Луцьк, вул. Ковельська, 2
E-mail: takvolyn@gmail.com, reklama.volyn@gmail.com
Телефонуйте: 066 82 47 160, 096 77 31 037.

ТЗОВ «Газета «Волинь»
 п/р UA83305299000026007000803281
 «Газета «Волинь»
 АТ КБ Приватбанк, МФО 305299,
 ЄДРПОУ 02471695
 Друк офсетний.
 Обсяг – 20 сторінок
 формату А-4
 Реєстраційні номери:
 серія ЛВ №571-304Р, серія КВ №23543-13383Р
 Віддруковано:
 Поліграфічне видавництво «А-Прінт» ТОВ «Дім»,
 м. Тернопіль. Тел.: (0352)52-27-37, (067) 352-18-51,
 сайт www.a-print.com.ua.
 Тираж згідно із замовленням.
 Замовлення №662

Коли з бідончика забирали молоко, Вітька залишав у порожній посудині букет квітів і швиденько забирився геть...

Таємниця джерела

● НА ПОВОРОТАХ ДОЛІ

**– Я гори для тебе зверну, – обіцяв Діані Вітька.
– Не треба. Хай стоять на місці,
– віджартовувалася дівчина. – І, знаєш...
– Знаю. Ти – з міста, а я – сільський простак. Але... я кохаю тебе...**

Ольга ЧОРНА

Діана засміялася і подефілювала до бабусиної хати. Похнюплений Вітька брів додому.

Ні-ні, Вітька не збирався здаватися. Він мусить завоювати Діаніне серце. Але поки не знав як.

Вітька хотів вивчитися на лікаря, хоча був романтиком. Про це ніхто не знав. Засміють. І все ж зважився...

Діаніна бабуся вранці виносила молоко для заготівельників. Ставила в бідончику біля паркану на старому стільчику.

Вітька приїжджав на ровері й чатував неподалік, коли заберуть молоко. Після цього залишав у порожній посудині букет квітів і швиденько забирився геть.

Бабуся Ксеня приносила букет до хати й жартувала:

– Хто ж той кавалер, Діанко? Либонь, я здогадуюсь.

Діана знизувала плечима, хоча знала, чиї то квіти...

У лісі, що неподалік села, було безіменне джерело. Переповідали про ньо-

го давню й загадкову легенду. Начебто на тім місці закохані зустрічалися. Заручилися, до весілля йшлося. Але татари забрали дівчину в ясир. Хлопець не зміг іншої серце відкрити. Неймовірна сила його кохання та болю землю пробила. Так і з'явилось джерело. Можна у нього гарну долю попросити, кохання повернути.

**“ Водичко-чарівничко,
допоможи, аби доля моя...
аби Вітя повернувся... ”**

Місцеві дівчата ходили вмиватися чудодійною водою, свої потаємні бажання їй довіряли. І молодіці, бувало, туди навідувалися.

Діану також не оминула цікавість. Джерельна вода була холоднюча, чиста-чиста. І смак... Може, здалось, а можливо, й справді та водичка особлива. Діана і вмивалася нею, і смакувала. Бо також мріяла про кохання – справжнє, велике і на все життя.

Вітька не раз ішов назирці за дівчиною. Підглядав, як вмиває лице чарівною водою. Діана бачила хлопця – ховався за деревами. Але вигляду не подавала...

...Вітька з тих, кого називають однолюбамі.

– Забудь свою принцесу, – радив товариш.

– А я перечекаю всіх її залицяльників.

У Діани були романи. Однак залишали після себе лише розчарування.

– Що зі мною не так? – запитувала у кращої подруги Наталки.

Наталка була трішки старшою, розважливою.

– Усе так, – відповідала. – Просто долі своєї ти ще не зустріла...

Той, хто хотів стати долею, навчався в місті, де жила Діана. Потім почав там працювати. І не залишав надії на взаємність...

...Діана пізно ввечері поверталася з вокзалу додому. У таксі, в якому їхала, врізався молодик на батьковій автівці, без прав. Потрапила до лікарні.

Коли прийшла до тями, побачила – біля неї сидів Вітька. Лікар Віктор Павлович. На тумбочці стояв букет квітів.

– А чому не в бідончику з-під молока? – спробувала пожартувати.

– То ти знала...

– Хто, крім тебе, таке чудив би? Слухай, а зі мною...

– Все гаразд. Не хвилюйся.

До палати увійшла Наталка.

– Діано, Діанко... Як ти?

Лікар встав зі стільця:

– Пізніше зайду.

У відповідь Діана усміхнулася.

– Не думала, що святкуватиму тридцятиріччя на лікарняному ліжку, – мовила до Наталки. – Звалився той юний орел на мою голову. Як батько міг дозволити йому сісти за кермо?!

– Сподіваюся, з ними розберуться. А цей лікар... Він так на тебе дивився...

– Бо ми з ним з дитинства знайомі. Він родом із села, де моя бабуся живе.

– Одружений?

– Наталю...

– Що таке? Скажу тобі як психолог – людина він хороша.

– Психологиня. Тепер прийнято казати – психологиня.

...Віктор у вільний час завжди затримувався біля Діани. Розповідав кумедні історії зі своєї лікарської практики.

Цього разу мав трохи засмучений вигляд.

– Діано, завтра тебе выпишуть. Це, звісно, чудово. Але тепер не знаю, чи зустрінемось знову.

– А ти запроси мене куди-небудь у вихідні. В кафе, чи на якусь виставку. Щоправда, хотілося б до бабусі в село поїхати.

– Не поспішай. Зачекай тиждень-два.

...Віктор запросив Діану у невеличку вишукану кав'ярню, де під тиху музику куняли у вазах напівсонні троянди. Він досі був романтиком. Говорили про все, згадували дитинство...

На вулиці Діана взяла Віктора під руку:

– Дякую за каву. Її тут, мабуть, якимось секретиком присмачують. Така ароматна.

– Ми б могли сюди приходити часто, якщо твоє бажання. Я ж досі... я завжди кохав тебе, Діано.

– І підглядав колись за мною біля джерела.

– Ти й це знаєш!

Їй було затишно поруч із ним. А він почувався щасливим хлопчиськом.

...Це було таке дивовижжя... Віктор

прийшов просити руки Діани. Із симпатичним перснем та... букетом квітів у бідончику з-під молока. Її батьки розгубилися від такого антуражу. Вона все пояснила...

А через тиждень настав той фатальний ранок, що зруйнував мрії та розкрив життя... Через війну особисті плани Діани з Віктором довелося відкласти. Невдовзі він вирушив рятувати бійців...

...Діана зібралася в село. Тітка Неля попросила привезти бабусі ліки. Підупала здоров'ям. Тітчиного старшого сина Славка на фронт забрали. Переживає Ксеня за внука. Плаче. Через це тиск скаче. Голова болить.

– Чи думав хто, що така біда прийде? – Ксеня обіймала внучку й витирала сльози. – Вчора Славко дзвонив. А як Вітя? Як твоя робота?..

Прокинулась Діана рано. Виглянула у вікно. На подвір'ї, спершись на яблуню, молилася бабуся.

Одягнулася. Тихенько вийшла надвір, аби не сполохати бабусину розмову з Богом. Через городи, а далі польовою дорогою пішла до лісу, де було чарівне джерело.

Зачерпнула у пригорці холодну воду, вмилала лице. Мовила завітні слова: – Водичко-чарівничко, допоможи, аби доля моя... аби Вітя повернувся...

Пригадала, як колись він підглядав за нею із-за дерев. Сльози перехопили подих. Слова перейшли у шепіт.

Сонячні промінці виблискували у воді, немов золоті монетки. Тріснула гілка. Пташка. Гарний знак. Бабуся каже: пташки – це посланці Господні, добрі звістки приносять. А ще Діана вірила у таємницю джерела...

Усміхніться!

Кажуть, шлях до серця чоловіка пролягає через шлунок... Я вже близько: я в печінках сиджу!

:))):))

– Лікарю, мій чоловік перестав задовольняти мене як жінку!

– І в чому це проявляється?

– Він абсолютно не реагує на всі мої спроби почати скандал!

:))):))

Посварився з дружиною. Пішов на кухню, відчинив холодильник і закрутив усі кришки на банках якнайщільніше. Нехай тепер першою приходить миритися...

:))):))

Дружина з насмішкою:

– От кажуть, що чоловіки розумніші за жінок. А у нас з тобою – навпаки: я краще вчилася в школі й університеті, у мене вищий IQ, я більше заробляю...

– І все-таки я розумніший: вдало одружився...

:))):))

Дівчина, з якою зустрічаюся третій місяць, вирішила поговорити про наше майбутнє. Я пів години розпинався про телепортацію, лазери та силові поля... Як пізніше з'ясувалося, я не зрозумів питання...

foto: la gallery prytchi.in.ua

«Не має значення, яке його ім'я, ти називатимеш його... «МАМОЮ».

Мама

● для душі

Одна легенда розповідає, що малому ангелятку, яке було на небі, настала черга народитись у тілі дитинки, тому воно вирішило порозмовляти про це з Богом

Росаріо ГОМЕС, оповідання із сайту prytchi.in.ua

Ангел: Мені кажуть, що Ти збираєшся послати мене завтра на землю. Але як я буду там жити, такий маленький і беззахисний?

Бог: Серед багатьох ангелів одного я вибрав для тебе, він тебе чекає і піклуватиметься про тебе.

Ангел: Скажи, будь ласка, тут, на небі, я тільки співаю і посміхаюсь, і цього достатньо, щоб бути щасливим?

Бог: Твій ангел тобі співатиме, усміхатиметься щодня, ти відчуєш його любов і будеш щасливим.

Ангел: А як зрозуміти те, що говорять люди? Я ж не знаю дивної людської мови!

Бог: Твій ангел промовлятиме до тебе найлагідніші і найніжніші слова, які тільки можуть бути, і з великим терпінням та любов'ю навчить тебе розмовляти.

Ангел: А що мені робити, коли я захочу поговорити з Тобою?

Бог: Твій ангел складе до купи твої рученята і навчить тебе молитися – так зможеш спілкуватися зі Мною.

Ангел: Я чув, що на землі є лихі люди, хто ж мене захистить?

Бог: Твій ангел захистить тебе навіть ціною власного життя.

Твій ангел складе до купи твої рученята і навчить тебе молитися – так ти зможеш спілкуватися зі Мною.

Ангел: Але я сумуватиму без Тебе.

Бог: Твій ангел завжди розповідатиме тобі про Мене і вкаже шлях, щоб ти повернувся до Мого обличчя, хоча я перебуватиму поруч завжди, кожної миті твого життя...

Великий мир панував у небі, але вже ставали чутними земні голоси, і дитинка квапливо повторювала зі сльозами на очах і схлипуючи...

Ангел: Господи, якщо я вже йду, скажи мені його ім'я... Як звати мого ангела?

Бог: Не має значення, яке його ім'я, ти називатимеш його... «МАМОЮ».

Невідомий Автор.

Чи потрібно ще щось додавати?..

«Бог не міг бути скрізь, тому він створив...»

● ЗОЛОТІ СЛОВА

Яскраві цитати про наших найрідніших у світі нень

• «Тим, ким я є, або сподівався коли-небудь бути, я завдячую своєму ангелу – матері» (**Авраам Лінкольн**).

• «Мама – це серцебиття в домі; і без неї, здається, серце не пульсує» (**Лерой Браунлоу**).

• «Мати може замінити всіх інших,

але ніхто не може замінити її» (**Кардинал Гаспар Мерміллод**).

• «Мужчина любить свою кохану найсильніше, дружину – найкраще, а маму – найдовше» (**Ірландське прислів'я**).

• «Бог не міг бути скрізь, тому він створив матерів» (**Редьярд Кіплінг**).

• «Не слід починати сварки з жінкою, в якій пробудилися материнські почуття. На її боці вся мораль світу» (**Еріх Марія Ремарк**).

«Love is...»: ніжна і трагічна історія кохання, вірності і втрати

Foto is cairy inliv.in.ua.

● ТАКА РІЗНА ЛЮБОВ

Минуло багато років, а ми досі пам'ятаємо аромат і смак м'якого жувального кубика. Але наклейка була навіть важливіша за жуйку, адже в ній автор ділилася з нами своїми думками про те, що ж таке справжня любов

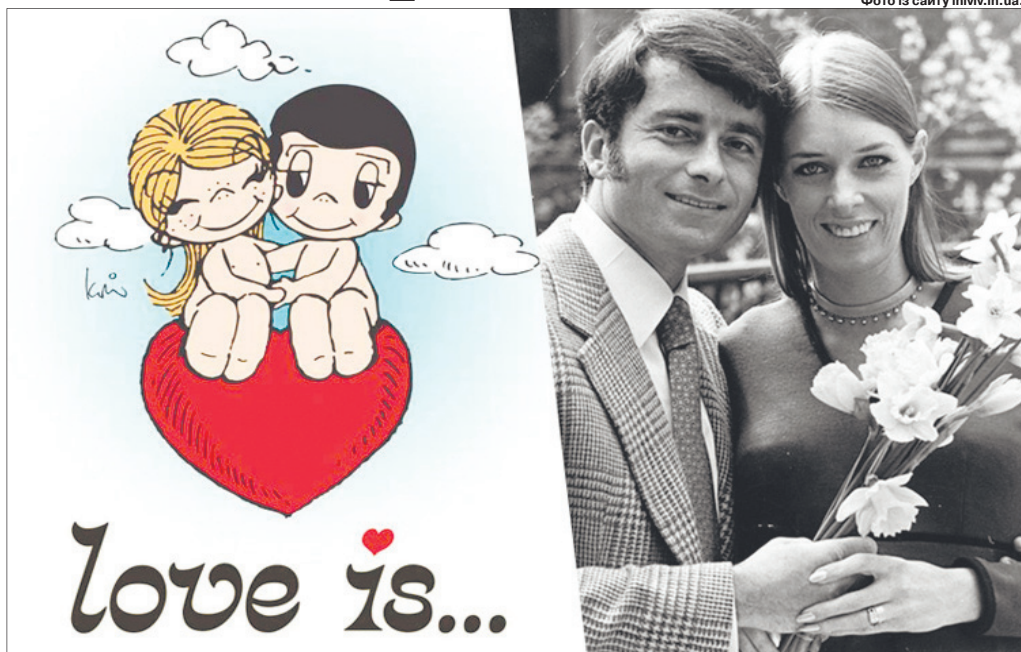
«ЯКБИ У МЕНЕ БУВ ВИБІР, ТО Я СТАЛА Б АВТОРОМ РОМАНТИЧНИХ ПІСЕНЬ...»

Комікси «Love is...» створені новозеландською художницею-мультиплікатором Кім Касалі, а всі зворушливі слова вона адресувала чоловікові.

У 19 літ Кім вирушила подорожувати світом, а через шість років оселилася в Каліфорнії, де познайомилася з італійцем Роберто Касалі. Вона малювала йому на серветках короткі сценки з участю повненької оголеної дівчинки і такого ж хлопчика. «Я робила маленькі замальовки, щоб висловити, що я відчуваю... Це було все одно що вести щоденник моїх емоцій, де описано, як розвивалися мої почуття. Спочатку я намалювала крапельку, яка стала дівчинкою, це мала бути я з усіма своїми розбурханими почуттями. Потім я зобразила іншу крапельку – хлопчика, який був причиною цих почуттів».

Кім і Роберто одружилися у тій же церкві у Новій Зеландії, в якій брали шлюб батьки дівчини. На нареченій були корона з маргариток і вуаль – таку ж потім вона намалювала своїй героїні. Вона згадувала: «Мій батько помер, коли я була ще юною, тож коли Роберто попросив мене вийти за нього заміж, я погодилася, але сказала: «Що б ти не робив, не помри на мені». Він засміявся і пообіцяв, що спробує».

Роберто вирішив продюсувати вихід

Серія коміксів «Love is...», завдяки яким Кім Касалі здобула визнання у світі, спершу були просто виявом її почуттів. Хіба міг Роберто не закохатися в дівчину, яка зуміла так оригінально розповісти про своє кохання?

Ми говорили про подарунки на Різдво, і я сказала Роберто, що не хочу персня з діамантом – хочу ще дитину.

коміксів, і серія «Love is...» побачила світ 5 січня 1970-го. У коміксі 1974 року хлопчик називає дівчинку Кім, а ще раніше, в коміксі 1971-го, дівчинка малює на піску літеру Р – першу букву імені Роберто.

Кім ніколи не вважала себе справжньою художницею. В одному з інтерв'ю 1981 року

вона сказала: «Якби у мене був вибір, то я стала б автором романтичних пісень. Пісні про кохання глибоко мене зачіпають... Але я не вмію гарно писати, тому мені довелося вибрати інший спосіб передати свої почуття».

Комікси швидко ставали популярними: їх друкували не тільки в журналі. Вони з'являлися на футболках, календарях, плакатах, чашках та інших речах.

Персонажі «Love is...» проходять різні стадії взаємин – від знайомства до подружжя та смерті одного з героїв. У них, як і в справжніх Роберто та Кім, були діти. Правда, намальовані діти – хлопчик і дівчинка, а в житті в 1971 році Кім народила синів Стефано і Даріо, коли сім'я перебралася до Англії.

Популярність картинок «Love is...» продовжувала зростати, і Роберто став керуючим справами Кім. Для цього було створено корпорацію Minikim.

Тварини в коміксах теж є! Іноді на малюнках з'являється собака на кличку Самсон, на іншій картинці бачимо могилку з ім'ям Фідо на ній – це перший пес пари. У коміксах 2005 року у пари є два коти, а в 2009-му дівчинка плаче над загиблим котиком.

На жаль, щастя тривало недовго. 1975 року у Роберто діагностували невиліковну стадію раку. Кім перестала працювати над коміксами, щоб проводити більше часу з коханим. Але зовсім покидати комікси пара не планувала, тож було запрошено англійського аніматора Білла Еспрі малювати картинки, підписуючи їх нікнеймом Кім. Саме з-під пензля Білла стали виходити перші кольорові комікси з одягненими персонажами «Love is...», які перейняли художники

За прикладом Кім українці нині також за допомогою картинок висловлюють свою любов і турботу одне про одного. А ще – обов'язково підкріплюють свої слова діями.

фото із сайту cont.ws.

Кім із синами, наймолодший із яких народився через 16 місяців після смерті свого батька...

Радянського Союзу, Туреччини, а згодом і України.

«Наступний рік я провела у пошуках ліків, намагаючись оберігати його від поганих новин, – згадувала Кім про 1975-й, коли чоловіка прооперували. – Ми говорили про подарунки на Різдво, і я сказала Роберто, що не хочу персня з діамантом – хочу ще дитину». Тоді подружжя вирішило зберегти його сперму на той випадок, якщо дружині не вдасться завагітніти до його смерті.

...Роберто Касалі помер у 31, у коміксах залишилися тільки дівчинка і надгробний камінь.

«ЧУДЕСНЕ НЕМОВЛЯ»

Через 16 місяців після смерті Роберто Кім народила дитину від нього, використовуючи заморожену сперму чоловіка. Вдова отримала безліч листів підтримки, та в релігійній пресі підкреслювали, що вона пішла проти «релігійної моралі».

«Роберто і я дуже хотіли подарувати нашим двом синам братика чи сестричку. Тепер завдяки турботі і терпінню лікарів це стало можливо: я отримала ще одне нагадування про мого чудового чоловіка». Британські газети нарекли дитину «чудесним немовлям». На листівці «Love is...» того періоду зображено дівчинку, яка штовхає візочок, а малюнок підписаний: «Раді представити Міло Роберто. Батьки: Кім і Роберто (посмертно, за допомогою штучного запліднення)».

У відповідь на критику Кім писала: «Міло тут завдяки любові матері і батька. Якщо хтось засуджує подібне, це означає, що світ втратив почуття. Ми намагалися завести дитину за допомогою штучного запліднення до смерті Роберто. Якби мій чоловік був живий, Міло було би зачато у шлюбі. Що змінює смерть Роберто?».

На жаль, Кім теж було відведено небагато часу. Вона померла у віці 55 років від раку кісток і печінки у себе вдома в Сурреї, в Англії. Її старший син Стефано продовжив сімейний бізнес. А Білл Еспрі і дали малював історії «Love is...» за підписом Кім (за умовами договору), попри те, що Кім уже немає в живих.

Джерело: inlv.in.ua.

Комусь важливі фізичні дотики, а комусь – словесні оспівчення. З'ясуйте це, щоб кожен із вас відчував себе коханим.

10 способів зблизитися

● **ШПАРГАЛКА ДЛЯ ДВОХ**
Бути разом упродовж довгих літ – то велике мистецтво. Але навчитися розуміти й поважати одне одного можна і треба. Зрештою, це не так складно, якщо захотіти

1. Діліться своїми страхами. Розповідаючи одне одному про те, що вас лякає і тривожить, ви покажете, що кожен із вас – проста людина зі своїми слабкостями. Ви станете ближчими, знатимете, як підтримати одне одного.

2. Дивіться разом на зірки. Прогуляйтеся під нічним небом, поспостерігайте за зорями. Це нагадає вам, наскільки ми, люди, маленькі у Всесвіті, але й допоможе вам цінувати те, що у вас є.

3. Напишіть одне одному листи. Зберіться з думками і викладіть їх на папері. Подумайте про те, чому ви любите свого партнера, за що його цінуєте, і напишіть йому все це. Уявіть, що це ваша остання розмова, і вам треба встигнути сказати все.

4. Будьте вдячні. Подумайте про те, за що ви можете бути вдячні своєму коханому (коханій). Уміння дякувати допоможе вам зосередитися на хорошому, а це йде будь-яким стосункам тільки на користь.

5. Вивчайте мову любові одне одного. Є різні мови кохання. Зро-

зумійте, що потрібно кожному з вас: може, комусь важливі фізичні дотики, а комусь – словесні оспівчення. З'ясуйте це, щоб кожен із вас відчував себе коханим.

6. Разом готуйте вечерю. Відкладіть телефони і насолоджуйтеся процесом створення страви! Смійтеся – це дуже важливо. Будьте терплячими, якщо щось не вдається. Важливий не результат, а процес, бо він вас зближує.

7. Обіймайтеся. У холодний сезон це дуже актуально. Може, ви звикли, що тісні обійми обов'язково приводять до сексу, але навчіться насолоджуватися цим без будь-яких подальших очікувань. Речовини, що виробляються в мозку від фізичних дотиків, послужать вам бонусом.

8. Робіть одне одному масаж. При цьому будьте уважні, щоб не перевести це в інтим. Просто допоможіть одне одному розслабитися після важкого дня. Це відмінний спосіб навчитися взаємодовірі.

9. Разом приймайте душ. Завдяки цьому навчитеся почуватися комфортно роздягненими в повсякденних справах і помітите, наскільки ближчими станете, якщо не підете одразу в ліжку.

10. Тримайтеся за руки. Це просто, але дуже ефективно. Не забувайте триматися за руки, де б ви не були, скільки б років уже не жили разом!

Джерело: zatyshok.net.ua.

● ЦІКАВІ ФАКТИ ПРО ОБІЙМИ

Нам для виживання потрібно обніматися чотири рази на день, вважає американський психотерапевт **Вірджинія Сатир**. 8 обіймів на день – для гарного самопочуття; 12 обіймів на день – для того, щоб рости, розвиватися і відчувати себе впевнено.

У світі 21 січня відзначається міжнародний **День обіймів**. Свято з'явилося у 1986 році в США як Національний день обіймів (National Hugging Day), але незабаром стало популярним у всьому світі. За традицією у цей день можна обійняти навіть незнайому людину на вулиці.

Обійми розслаблюють м'язи, знімають напругу, збільшують циркуляцію крові у м'яких тканинах, полегшуючи біль. Цей ефект можна простежити з маленькими дітьми, які, впавши або вдарившись, біжать до мами обніматися і відразу заспокоюються.

8 років готувалися до весілля, щоб на ньому... розлучитися

Фото із сайту youtube.com.

● ТАКА РІЗНА ЛЮБОВ

Уве Лайсіпен (відомий під псевдо Улай) і Марина Абрамович були одним із найзнаменитіших дуетів в історії перформансу. Їхня історія кохання вражає не менше, ніж творчі роботи

Надія АНДРІЙЧУК

«ОДНЕ ТІЛО З ДВОМА ГОЛОВАМИ»

Улай – німецький художник-концептуаліст, перформансист. Марина Абрамович – сербська спеціалістка з мистецтва витривалості. Вони зустрілися в 1975 році, 30 листопада. Обое вважали цей день дуже символічним: саме 30 листопада в 1943-му народився Улай, а в 1946-му – Марина. На момент знайомства жінка вже закінчила Академію образотворчого мистецтва Белградського університету і працювала за фахом, Улай займався фотогра-

2010-й: секунди безмовних сліз – і вони простягли одне одному руки.

Рушивши з різних боків Великого Китайського муру, вони зійшлися посередині. Цей момент був запланований як мить одруження, але врешті-решт, подолавши важкий шлях (2500 кілометрів) протягом трьох місяців і зустрівшись, вони... розсталися прямо під час акції.

фією. Творчі люди вмить відчули якість тягіння, тому вирішили не зволікати – відразу почали зустрічатися, того ж року поїхали в Амстердам і стали жити разом. Вони багато подорожували світом, навіть коли були ще бідними й невідомими художниками, згодом провели вдвох чимало перформансів, що увійшли в історію, разом стали зірками сучасного мистецтва.

Улая надихала шалена енергія Марини, а її саму – те, що він створив сам себе: хоч навчався на інженера, чоловік змінив рід занять і країну й без освіти творив мистецтво, не боячись виходити за усталені рамки. Приміром, у день, коли вони познайомилися, художник мав довге волосся і поголене обличчя з одного боку та коротку стрижку й щетину – з іншого. Експеримент, який отримав назву S'He, тривав кілька років.

Союз двох митців був настільки сильним, що вони називали себе «одним тілом з двома головами». Пара влаштувала ефектні перформанси, на які з'їжджалися подивитися люди з усього світу. Одним із таких, чи не найпам'ятнішим, був проєкт «Енергія спокою», який перевіряв витримку художників та рівень їхньої довіри одне до одного. Абрамович тримала лук, Улай

– стрілу, спрямовану в її серце, – і так чотири хвилини.

Пізніше Улай зізнався, що почував себе в ті роки неймовірно щасливим – можливо, це навіть було найкращим часом у його життя. «Я думала, що ми проведемо так решту життя. Не було жодних сумнівів», – підтверджувала Абрамович.

ВЕЛИКА КИТАЙСЬКА СТІНА

У 1980-му Улай і Марина вирішили одружитися і, звичайно, захотіли перетворити шлюбну церемонію в ефектний перформанс. Весілля планували провести в Китаї. Згідно із задумом, Улай починав свій шлях із пустелі Гобі, а Марина – з боку Жовтого моря. Зустрілися вони мали на середині Великої Китайської стіни. Це повинно було символізувати злиття двох стихій, а також з'єднання чоловічої і жіночої енергій.

За вісім років, які знадобилися на підготовку та переговори з китайською владою, взаємини Улая та Абрамович змінилися. Його обтяжувала слава та громадська увага, вона вважала це закономірним наслідком того, чим вони займалися. У їхній спільній діяльності гостро бракувало злагоди. В інтерв'ю Улай зізнався, що через комплекцію

Фото із сайту youtube.com.

«Енергія спокою».

і худорлявість він часто не міг віддаватися роботі з рівною витримкою та витривалістю. Вона ж хотіла і була готова продовжувати.

Пройти Великою Китайською стіною Марина та Улай вирішили, незважаючи на зростаючі розбіжності. Той день 1988-го, що мав стати початком їхнього сімейного життя, став їхнім останнім перформансом, відомим як проєкт «Закохані»: рушивши з різних боків Великого Китайського муру, вони зі-

йшлися посередині. Цей момент був запланований як мить одруження, але врешті-решт, подолавши важкий шлях (2500 кілометрів) протягом трьох місяців і зустрівшись, вони... розлучилися прямо під час акції. Прощаючись, Улай зізнався, що перекладачка, яка супроводжувала його, вагітна від нього. Абрамович без вагань порадила одружитися...

«ПРЕКРАСНА РОБОТА, ЯКУ МИ ПРОРОБИЛИ РАЗОМ, – ОСЬ ЩО МАЄ ЗНАЧЕННЯ»

Образу та гіркоту розриву Улай та Марина переплавляли у мистецтво. Особливо Абрамович – творити вона взялася з неймовірною завзятістю.

2010-го на очах у десятків відвідувачів Нью-Йоркського музею сучасного мистецтва відбулася їхня перша і дуже несподівана зустріч. У тому числі для самих художників. Абрамович проводила перформанс: протягом кількох хвилин мовчки дивилася в очі будь-кому, єдина умова – відсутність тактильного контакту. Першого ж дня навпроти Марини сів Улай. Секунди безмовних сліз – і вони простягли одне одному руки. Всі думали, що це примирення, але через 5 років Уве Лейсіпен подав на екскохану до суду за те, що як автора їхніх спільних робіт вона вказувала лише себе і не надавала йому фінансової звітності. За рік Окружний суд Амстердама зобов'язав Абрамович відшкодувати Улаю 250 тисяч євро. Марина вважала позов спробою зіпсувати її репутацію. Ще два роки вони не спілкувалися.

І лише влітку 2017-го, майже через 30 літ після розставання, пара все-таки змогла помиритися. На сцену Музею сучасного мистецтва «Луїзіана», де відбулася найбільша у Європі виставка Марини Абрамович, Улай піднявся до неї із глядацького залу, вони обнялися. У документальному фільмі Улай пізніше скаже: «Все брудне та потворне між нами залишилося позаду. Насправді це гарна історія». «Прекрасна робота, яку ми колись проробили разом, – ось що тепер має значення», – додала Марина.

У 2020-му на 77-му році життя Уве Лейсіпен помер. «З великим сумом дізналася сьогодні про смерть мого друга і колишнього партнера Улая. Він був винятковим художником і людиною, якої дуже не вистачатиме. Цього дня приємно усвідомлювати, що його мистецька спадщина житиме вічно», – прокоментувала Марина. Вона зараз живе в Белграді, продовжує роботу в Marina Abramovic Institute, навчаючи майстерності перформансу. А в березні 2022 року сербська мисткиня оголосила про плани відтворити свій історичний перформанс The Artist Is Present («У присутності художника»), аби зібрати кошти для українських жертв нищівних російських атак.

За матеріалами unian.ua, vogue.ua, bbc.com, vechirniy.kyiv.ua.

«Думала, всохну. Та стала пагоном...»

● **ДО СЛІЗ**

«Я була деревом...»

Олександра ГАНДЗІЮК

Я була деревом.
Обчухрав крону,
бо широке!

Я стала деревцем.
Зламав верхівку, бо високе!
Я стала брунькою.
Де поділася – не шукав.
Зразу пішов.
І того ж вечора
Тоненьку щепу
Собі знайшов.
Думала, всохну.
Та стала пагоном,
Вигналась поміж трав.
Ти повернувся.
Мотив пробачити.
Довго шукав.
Марно гукав.
– Буду тобою завжди милуватися! –
заголосив.

Тобі пояснила:
– Я – *інше* дерево.
Не розумів.
Інший щасливо лепече у сні:
– Широке! – і горнеться.
Інший палає, наче в вогні:
– Високе! – і молиться, неначе Богу.
Хотіла крізь сльози додати:
«Кохаю тебе одного».
Але ж я – *інше* дерево?!

«Це вже не танець – танго втрюх...»

Це вже не танець –
танго втрюх.
Тож музики не чути.
Зробив назустріч інший крок.
Та як його забути?

Це вже не танець,
а туман:
Розвіявся й щезає.
Уся його любов – обман,
А іншої – немає.

Це вже не танець, а стрибок
У п'яну пашу ночі.
І ковдра з диму цигарок
Аж виїдає очі.

Це вже не танець –
– крок униз.
Душа – розбите скельце.
Це вже не танець –
це стриптиз
оголеного серця.

«Містом вночі хтось розвісив плакати...»

Містом вночі хтось розвісив плакати:
«Загублену любов мою
прошу не повертати.
Вона з оливками п'є мартіні.
Катається босою в автомобілі.
Читає вірші свої при свічці.
Купається голою у річці.
Вона сама вся – із сонця й зливи.
Маленька, ніжна, добра, зваблива.
З її подругою мене застала,
Як ніч, зчорніла. В авто – й пропала.
Особливих прикмет наче й нема...
Ні, є, згадав:
У неї очі – як терносливи:
Кого полюбить, буде щасливий.
І ще прикмета – тепер не важлива:
Вона безмірно мене любила.
**P.S. Тому, хто душу її залікує,
Винагороду я гарантую».**

ФОТО з особистого архіву Олександри ГАНДЗІЮК

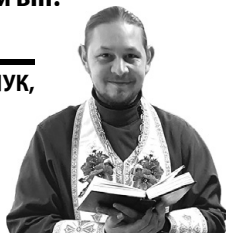
Апостол Павло застерігає, що «Бог судитиме... перелюбників» (Євреїв 13:4).

Якщо ви вчинили перелюб...

● СВЯТЕ І ГРІШНЕ

Хто більше грішить, якщо дівчина зустрічається з одруженим чоловіком (або навпаки), – вона чи він?

Ігор-Андрес ВЕРЕТКА-КАЗМІРЧУК, священник, настоятель храму Волинської ікони Божої Матері села Богушівка Луцького району Волині Іоанно-Богословського деканату

Зустрічаючись з одруженим чоловіком (або навпаки), обидві сторони роблять неправильне діяння і порушують моральні норми та Божі заповіді. Але якщо говорити про те, хто більше грішить, то відповідальність більше лежить на стороні одруженої людини, яка порушує зобов'язання перед своєю половинкою та Богом. Він (вона) має більше відповідальності за вчинки і може завдати більшої шкоди своїй родині. Але це не означає, що інша сторона не несе жодної відповідальності за свої вчинки. У кожному випадку це неправильно і шкідливо для обох.

Що це таке – подружня зрада, перелюб? Це добровільний статевий акт між

Що це таке – подружня зрада, перелюб? Це добровільний статевий акт між особою, яка перебуває у шлюбі, та особою, що не є його або її подружнім партнером.

особою, яка перебуває у шлюбі, та особою, що не є його або її подружнім партнером. Перелюбники порушують урочисту обіцянку, яку вони дали своєму подружжю в день весілля. Крім того, той, хто чинить перелюб, грішить перед Богом. Подружня зрада може розлучити дитину з батьком чи матір'ю, а це жорстоко. Більш того, апостол Павло застерігає, що «Бог судитиме... перелюбників» (Євреїв 13:4). Сьомою заповіддю Господь Бог забороняє перелюб, тобто порушення подружньої вірності і будь-яку незаконну й нечисту любов. Чоловікові і дружині Бог забороняє порушувати шлюбну вірність і любов. Неодруженим же велить дотримуватися чистоти думок і бажань – бути цнотливими у ділах і в словах, у помислах і бажаннях. Шлюб є Таїнство, в якому за добровільною (перед священником і

Церквою) згодою нареченого і нареченої жити спільно благословляється їхній шлюбний зв'язок в образі духовного союзу Христа з Церквою, подається благодать Божа для взаємної допомоги й однодушності і для благословенного народження та християнського виховання дітей. І сказав: «Заради цього залишить чоловік батька свого й матір і з'єднається з жінкою своєю, і будуть обоє однією плоттю. Тож вони вже не двоє, але одна плоть. Отже, що Бог з'єднав, того людина нехай не розлучає» (Матф. 19:5-6).

Щодо того, хто більше грішить, церква вважає, що обидві сторони роблять неправильне діяння та порушують Божі заповіді. Одружений чоловік (або жінка), який зустрічається з іншою людиною, порушує свої зобов'язання перед Богом та своєю родиною. А дівчина (або хлопець), який зустрічається з одруженим чоловіком (або жінкою), порушує Божі заповіді про повагу до інших та не має поваги до одружених людей і їх зобов'язань. Варто також узяти до уваги, що Бог вважає шлюб священним союзом на все життя (1 Коринфян 7:39). Богові дуже не до вподоби, коли людина шукає можливості розлучитися через неповажні причини, скажімо, тому що вона більше не задоволена своїм шлюбним партнером. Тож рішення розлучитися – це дуже серйозний крок, і тут не можна бути легковажним. Якщо ви вчинили перелюб, вам необхідно просити прощення в Бога та у вашого подружжя. Навчаться ненавидіти перелюб так само, як його ненавидить Бог. А якщо зрадили вас, будьте певні, що Бог розуміє ваші почуття. Просіть Його про ніжну потіху та керівництво, і «Він підтримає» вас (Псалом 55:22). Вирішивши зберегти свій шлюб, вашому подружжю потрібно буде докладати багато зусиль, щоб відновити колишню єдність та довіру.

Є ще інші моменти, коли одружений чоловік (або навпаки) зустрічається з людиною, але мовчить, що одружений/одружена, то можна вважати, що більший гріх вчинила одружена особа. У XXI столітті є засоби масової інформації (фейсбук, інстаграм тощо) – все можна там знайти.

Отже, церква вважає, що зустрічатися з одруженим чоловіком (або жінкою) є неправильним. Це порушує Божі заповіді, а обидві сторони несуть відповідальність за свої вчинки.

P.S. Якщо у вас виникли запитання до священнослужителя – надсилайте їх на адресу: takvolyn@gmail.com.

Ідеальна дружина

● ХАТА-ЧИТАЛЬНЯ

Один чоловік хотів, щоби комп'ютер вибрав йому досконалу пару

Бруно ФЕРРЕРО, оповідання із книги «365 історій для душі» (видавництво «Свічадо»)

«Шукаю тендітну, вродливу дівчину, яка би займалася водними видами спорту і любила перебувати у колективі».

Комп'ютер видав відповідь: «Одружися з пінгвіном».

Любити означає прийняти іншого з його способом життя, з його інакші-

стю, з його вадами, а не подобизну наших снів.

А що – симпатична ж пані!

Салат – предмет гордості господині, тож кожна намагається, аби на святковому столі вони були нові, різні, оригінальні.

Смачні салати – на будень і до свята

● СПРОБУЙТЕ – НЕ ПОШКОДУЄТЕ!

Це страва з давньою історією, адже придумали її ще стародавні римляни: на тодішніх бенкетах було прийнято подавати наїдки з трав та овочів, приправлені медом, сіллю та оцтом. Саме слово *salato* означало «солоний», «із заправкою», тож неправильно вважати, що страва отримала назву від однойменної рослини, дослідники стверджують: якраз зелень, листя якої було обов'язковим інгредієнтом будь-якого римського салату, перейняла ім'я від назви страви. В епоху Відродження наїдок став більш витонченим, різноманітним, його почали вважати незамінним доповненням до урочистого столу. Найактивніше салати робили у Франції: експериментували з овочами і травами, змішували листя різних сортів салату, сиру, додавали свіжі огірки, артишоки і спаржу. Тривалий час страву готували виключно зі свіжих овочів, трав, коренеплодів і фруктів. Лише у XIX столітті у салатах стали з'являтися м'ясні складові, варені овочі, а також солоні, квашені продукти, тобто ці закуски набули такого вигляду, в якому ми їх знаємо нині.

У наш час салат – предмет гордості господині, тож кожна намагається, аби на святковому столі вони були нові, різні, оригінальні. Та й у будень простіший салат стане непоганою вечерею або хорошим гарніром до м'ясних і рибних страв

«КОНВАЛІЇ»

Інгредієнти: 180 г шинки, 2 свіжі огірки, 2 варені картоплини, 4 яйця, 50 г чорносливу, 20 г волоських горіхів, 200 мл

Фото із сайту samysmak.com.

майонезу, листя цибулі-порейу, невеликий пучок кропу.

Приготування. Цей дуже вишуканий весняний салат відразу притягує до себе погляди гостей. А приготувати його під силу навіть кулінарам-початківцям...

Половину огірка нарізати тонкими, майже прозорими кружечками і відкласти для декору. Решту огірків і шинку покрити соломкою. Бульбу відварити, почистити і натерти на крупній тертці. Чорнослив залити окропом, промити і дрібно посікти. Волоські горіхи підсушити на пательні чи в духовці, висипати на рушник, загорнути й потовкти качалкою. Варені яйця почистити й розділити на білки і жовтки. З білків за допомогою фігурного ножа-ролика вирізати квіти конвалії, залишки натерти на крупній тертці, а жовтки – окремо на дрібній. Викласти салат на тарілку пластами, присолюючи за потреби: шинка, майонез, огірки, майонез, терта картопля, майонез, чорнослив, волоські горіхи, майонез і яєчний білок. Змастити майонезом верх і боки салату, посипати тертим жовтком і розташувати з боків кружальця огірків унапуск. З цибулі-порейу сформувати листочки конвалії, з гілочок кропу без листя – стебла, уздовж яких викласти приготовані з білка квіти.

«НІЖНІСТЬ»

Інгредієнти: 300 г шинки, 200 г твердого сиру, 4 варені яйця, 1 цибулина (не гірка), зелень кропу і петрушки (1 пучок), майонез, сіль, чорний перець – за смаком.

Приготування. Страва цілком відповідає своїй назві, і тут дуже важливо не переборщити з перцем – можливо, навіть краще замінити його на менш гострі спеції, скажімо карі або куркуму. Шинку і сир покрити соломкою. Яйця і цибулю порізати дрібними кубиками, зелень посікти. Зсипати всі складники в миску, посолити, поперчити, заправити майонезом і добре вимішати. Прикрасити на свій смак.

ІЗ ПЕКІНСЬКОЇ КАПУСТИ Й АПЕЛЬСИНА

Інгредієнти: 300 г пекінської капусти, 1 апельсин, пучок зелені (кріп, петрушка, кінза), 100 г журавлини, 2 ст. ложки оливкової олії, сіль за смаком.

Приготування. Капусту тонко нашаткувати, зелень дрібно посікти. М'якоть апельсина очистити від плівок і порізати великими шматками. Змішати у салатниці всі інгредієнти, посолити, заправити оливковою олією і посипати журавлиною.

«ЕГИПЕТСЬКА ПІРАМІДА»

Інгредієнти: 1 баночка печінки тріски (200–230 г), 2 варені картоплини, 3 солоні огірки, 2 кислуваті яблука, 2 яйця, 100 г твердого сиру, сіль, мелений чорний перець.

Приготування. За радянських часів печінка тріски була делікатесом нарівні з червоною рибою та ікром. Тепер із цим жодних проблем, тож чому б не побалувати себе цією смакотом принаймні на свято? Салат викладаємо пластами у такій послідовності: 1-й – печінка тріски (майонезом поливати не треба, вона і так соковита); 2-й – картопля (потерти на крупній тертці, трохи присолити та присипати перцем і зробити майонезну сітку); 3-й – солоні огірки (нарізати дрібними кубиками) з майонезною сіткою; 4-й – яблука (потерти на крупній тертці) з майонезною сіткою; 5-й – яйця, нарізані кубиками і политі майонезом; 6-й – потертий на дрібну тертку твердий сир. Сир можна взяти більше й обсипати ним усю «піраміду». Салату необхідно постояти, щоб просочитися.

До речі. Якщо хочете зробити страву менш калорійною, то промашуйте її лише між двома шарами – робіть майонезну сіточку на картоплі і на яйцях, інші продукти досить соковиті.

Фото із сайту google.com.

«ГРИБНА ГАЛЯВИНА»

Фото із сайту youtube.com.

Інгредієнти: 1 банка (400 мл) опеньків, 300 г відвареного курячого філе, 2 свіжі огірки, 3 яйця, 200 г сиру, пучок зелені, майонез, 3 картоплини в мундирах, сіль, перець – до смаку.

Приготування. Салат викладають пластинами, промашуючи кожен із них майонезом. На дно пласкої тарілки розподілити потерту на крупній тертці картоплю, потім – нарізане невеличкими кубиками м'ясо, далі – дрібно посічені яйця, свіжий огірок. Останній шар – сир. Верх і боки салату обмазати майонезом, щедро посипати посіченою зеленню, а на неї викласти «шапку» з опеньків.

«ВАЛЬДОРФ»

Інгредієнти: 250 г кореня селери, 12 волоських горіхів, 250 г яблук кисло-солодких сортів, 100 мл майонезу, 2 ст. л. лимонного соку.

Приготування. Очищений коренеплід нарізати соломкою. Яблука почистити від шкірки, видалити серцевини і плодоніжки, нарізати кубиками. Зерна

ЯК ПРАВИЛЬНО ЗАПРАВЛЯТИ Й СОЛИТИ САЛАТИ

☛ Салати, до складу яких входять свіжі овочі, солять і заправляють безпосередньо перед подачею на стіл.

☛ Якщо до складу салатної заправки входить сіль, салат можна або не солити зовсім, або зменшити кількість солі на ваш смак.

☛ Рибні та м'ясні салати можна заправити та посолити за кілька годин до подачі і залишити їх на деякий час у холодильнику, щоб вони просочилися.

☛ Багатшарові салати солять і заправляють також за кілька годин до подачі, проте верхній шар соусу наносять уже безпосередньо перед подачею страви на стіл.

НА ЗАМІТКУ

Скільки солі класти в салат?

Єдиної поради немає і бути не може. Кількість солі залежить виключно від вашого смаку. Однак при додаванні солі враховуйте склад інгредієнтів. Якщо ви кладете в салат солоні огірки, каперси, квашену капусту, ковбасу, солону рибу, копченості, сир або будь-які інші інгредієнти, до складу яких уже входить сіль, – соліть страву дуже обережно, потроху, знімаючи пробу. Інакше можете безнадійно зіпсувати салат.

горіхів дрібно посікти. Змішати всі інгредієнти. До майонезу додати лимонний сік, ретельно перемішати і заправити закуску приготованим соусом. Поставити в холодильник. Через 2 години ще раз перемішати, викласти гіркою на блюдо. Перед подачею готовий салат можна прикрасити скибочками яблука і половинками волоських горіхів.

ОВОЧЕВИЙ ІЗ ТУНЦЕМ

Інгредієнти: пучок салатного листя, 2–3 огірки, 2–3 помідори, 3 варені яйця, 200 г консервованого тунця шматочками, оливкова олія, зерниста гірчиця, сіль, мелений перець.

Приготування. Салатне листя замочити у воді на 15 хвилин. Промити, викласти на друшляк, щоб обтекло, і порвати руками, встеляючи дно пласкої тарілки. Овочі та яйця порізати шматочками середньої величини, акуратно змішати й викласти на салатне листя. Зверху шматочки тунця. Присолити і посипати перцем, полити заправкою з оливкової олії, змішаної з діжонською гірчицею.

Фото із сайту pizza-leonardo.com.ua.

«СИТНА ВЕЧЕРЯ»

Інгредієнти: 400 г капусти (підійде і біла, і червона), 200 г печінки, 100 г журавлини, 1 солодке яблуко, олія, зелений перець і сіль – за смаком.

Приготування. Капусту дрібно нашинкувати. З яблука зчистити шкірку і натерти його на крупній тертці. Печінку покряти тонкими смужками й обсмажити з обох сторін, посипавши сіллю і перцем. Змішати спеції, дві-три столові ложки олії, за бажанням можна додати кілька

АНЕКДОТИ ДО ТЕМИ

Вчителька задала додому підготувати невелику розповідь про Цезаря. П'ятеро дітей із класу в деталях розповіли, як приготувати салат.

Новоселів, які щойно вїхали в панельний будинок, відвідує приятель. Серед розмови він раптом замовкає і прислухається:

– У вас є миші?

– Ні, – відповідає господар. – Це сусіди їдять салат.

На занятті в дитсадку вихователька дала завдання зліпити кілька овочів. Вовочка здає свою роботу останнім – приносить виліплену велику тарілку, а на ній багато маленьких шматочків пластиліну.

столових ложок винного оцту. Викласти капусту, яблуко і печінку в салатник, додати журавлину, полити заправкою, перемішати, прикрасити зеленню.

З КРАБОВИХ ПАЛИЧОК ТА ПОМІДОРІВ

Інгредієнти: 200 г крабових паличок, 2–3 помідори, 1–2 зубчики часнику, 120–150 г твердого сиру, майонез.

Приготування. Крабові палички та помідори нарізати кубиками. Сир потерти на крупній тертці, часник розтерти із сіллю. Вимішати всі інгредієнти, заправити майонезом. При подачі можна прикрасити листочками петрушки.

З РУКОЛИ Й ТЕЛЯЧОГО ЯЗИКА

Інгредієнти: 300 г вареного язика, 10 варених перепелиних яєць, 10 помідорів чері, пучок руколи, 150 г майонезу, сіль, перець – за смаком.

Приготування. Перепелині яйця та чері розрізати навпіл, додати руколу. Відварений язик покряти тонкими брусочками. Змішати всі інгредієнти, посолити, поперчити, заправити майонезом.

«МЕКСИКА»

Інгредієнти: 250 г консервованої кукурудзи, 200 г копченої ковбаси, 2 плавлені сирки, 1 пачка сухариків з беконом, зелена цибуля, майонез.

Приготування. Ковбасу нарізати смужками, сирки потерти на тертці. Додати кукурудзу і сухарики. Вимішати всі інгредієнти з майонезом, при подачі посипати подрібненою зеленою цибулею.

Фото із сайту cookpad.com.

– Що це, Вовочко? А де ж твої овочі?
– А я їх уже в салат порізвав!

Салат – конструктор для домогосподарок.

Кафе на вокзалі. Клієнт до офіціанта:
– У вас салат свіжий?.. Сьогоднішній?
– Я вам більше скажу: він ще й застрашній...

Грецький салат, що простояв у холодильнику близько тижня, не псується, а стає античним.

Сіла на дієту. Зробила собі дієтичний салат з петрушки для схуднення: кілограм копченої свинини, 15 яєць, 500 грамів майонезу і зверху гілочка петрушки... Коротше, конкретно на петрушку підсіла...

Калорійність салату залежить від заправки!

НА ЗАМІТКУ

Не забувайте, що важливою частиною цієї страви є заправка, від неї, в тому числі, залежить, чи буде салат корисний, чи ж міститиме велику кількість калорій

- Найбільш калорійними є соуси, а також заправки на основі сиру.
- Майонез містить у собі приблизно 100 калорій в одній столовій ложці і близько 10 грамів жиру. Набагато краще буде замінити майонез на несолодкий йогурт, у якому – всього лишень 15 калорій на столову ложку і близько 2–3 грамів жирів.
- За бажанням можна без проблем приготувати заправку в домашніх умовах. Для цього змішайте приблизно 2 столові ложки оцту і 1–2 столові ложки корисної оливкової олії. Така заправка розрахована на один салат і при цьому містить близько 40 калорій.
- Якщо ви любите більш гострий смак, можна додати в заправку столову ложку гірчиці, але тоді її калорійність уже становитиме 45 калорій.

ОВОЧЕВИЙ ІЗ КЕДРОВИМИ ГОРІШКАМИ

Інгредієнти: невелика головка мотлодої капусти, 1 болгарський перець, 200 г помідорів чері, 50 г кедрових горішків, пів лимона, 1 ч. ложка гірчиці, 2 ст. ложки оливкової олії, сіль та чорний мелений перець за смаком, 1 ст. ложка води.

Приготування. Капусту нашаткувати. Болгарський перець очистити від насіння і пократити тонкими півкільцями. Помідори порозрізати на половинки. Для заправки змішати оливкову олію, гірчицю, сіль, перець, лимонний сік, воду і ретельно перемішати. Зсипати у салатницю всі інгредієнти, заправити салат, перемішати і притрусити кедровими горішками.

Фото із сайту loveandcook.net.ua.

«САМОЦВІТИ»

Інгредієнти: 400 г курячого філе, 1 невелика червона цибулина, 2 помідори, 4 варені яйця, 100 г твердого сиру, 3–4 ківі, майонез, зерна граната для оздоблення.

Приготування. Яйця потерти на тертці з великими отворами, відварене куряче філе порізати кубиками. Помідори й цибулю також подрібнити кубиками. Додати потертий твердий сир, посолити та заправити майонезом. Викласти салат у роз'ємне кільце та утрамбувати ложкою. Зверху висипати шматочки ківі та зерна граната. Перед подачею на стіл зняти роз'ємне кільце.

«МІМОЗА»

Інгредієнти: 6 варених яєць, 1 велика цибулина, 1 банка сардин в олії, 150 г твердого сиру, 150 г вершкового масла, майонез.

Приготування. Масло кладемо в морозильник, щоб підмерзло – так буде зручніше його терти. Сир та яйця (білки і жовтки окремо) тремо на тертці, цибулю нарізаємо дуже дрібно, сардину розминаємо виделкою. На дно салатника викладаємо потерті білки, сир, потім – рибу, змащуємо її майонезом і посипаємо подрібненою цибулею. Далі просто над са-

латником тремо підмерзле масло, виделкою поправляємо, щоб розподілити його більш-менш рівномірно. Зверху посипаємо потертими жовтками і прикрашаємо зеленню.

ЗІ СВІЖИХ ОВОЧІВ ІЗ ТУНЦЕМ

Інгредієнти: 100 г консервованого тунця, 3 помідори, 1 огірок, 1 болгарський перець, 1 зубок часнику, 2 гілочки базиліку, мікс салатів, пів лимона, 3 ст. ложки оливкової олії, 0,5 ч. ложки цукру, сіль і чорний мелений перець – за смаком.

Приготування. З консервованого тунця злити рідину і розібрати рибку на невеликі шматочки. Огірок, болгарський перець і помідори нарізати кубиками. Часник пропустити через прес або розтерти у ступочці. Подрібнити зелень. Листя салату порвати невеликими шматочками. У салатницю зсипати всі овочі, часник, тунець, посолити, поперчити, додати цукор, зелень, скропити соком лимона, заправити оливковою олією і акуратно перемішати.

«ЦІКАВИНКА»

Інгредієнти: 250 г крабових паличок, 4 яйця, 1 велике яблуко, 150 г консервованої кукурудзи, 1 скибочка лимона, 3 ст. ложки майонезу, сіль та перець – за смаком.

Приготування. Очищене яблуко наріжте кубиками і скропіть лимонним соком. Додайте покраяні кубиками крабові палички, яйця та всипте кукурудзу, посоліть, поперчіть за смаком. Заправте салат майонезом і перемішайте. Можна дати йому трохи настоятися, а можна подавати одразу.

Готуємо салатні заправки

У ЗАПИСНИК ГОСПОДИНІ

З цікавим соусом страву набуде нових смакових відтінків

МЕДОВО-ГІРЧИЧНА

240 г грецького йогурту, 2–3 ч. л. гірчиці, 1 ч. л. цукру, 170 г меду, сік одного лимона, 120 мл олії, сіль і мелений перець до смаку. Змішуємо всі інгредієнти, перебиваємо їх блендером. Зберігаємо заправку в холодильнику в щільно закритій тарі.

СИРНА

80 мл оливкової олії, 100 мл винного оцту, 200 г тертого пармезану, сіль та мелений перець до смаку, 1 ч. л. цукру, свіжа зелень на смак. Змішуємо всі інгредієнти, збиваємо їх блендером до однорідної консистенції. Заправку зберігаємо в холодильнику.

ЧАСНИКОВА

200 г сметани, 100 г свіжого кропу, невеликий пучок зеленої цибулі, 3–4 зубчики часнику, мелений перець і сіль до смаку. Змішуємо всі інгредієнти блендером до однорідності.

ЙОГУРТОВА

100 г свіжих огірків, 1 зубчик часнику, 200 мл натурального йогурту, 2 ч. л. соку лимона, свіжа зелень, сіль і мелений перець – до смаку. Перебиваємо всі інгредієнти блендером. Готову заправку зберігаємо в холодильнику.

ІТАЛІЙСЬКА

150 мл оливкової олії, 2 зубчики часнику, 2 ст. л. лимонного соку, 60 мл червоного винного оцту, 2 ст. л. діжонської гірчиці, 1 ч. л. цукру, свіжа зелень, сіль і мелений перець – до смаку, 1 ч. л. солодкої паприки. Перебиваємо всі інгредієнти блендером до однорідного стану. Зберігаємо салатну заправку в холодильнику в герметично закритому посуді.

«Софія пробувала дотягнутися до ягід. І... прокинулась».

До чого цей сон

Закінчення. Початок на с. 20

...**Д**митро одружився з Любою. Оселилися в райцентрі. Софія мовчки страждала.

...Не стало дідуся. Бабуся Ксеня сумувала, бо вік разом прожили. Роман із дружиною приходили, внуки. Але Ксениною улюбленицею була Софія. Раділа, коли внучка вступила до вишу. Чекала, коли познайомить зі своїм судженням.

– Коли побачу тебе, Софійко, у вельоні, тоді й вмирати можна, – казала.

Але Софія під вінець не поспішала. Мала друзів серед хлопців, та не було коханого.

...У вихідні приїхала в село. Побачила на подвір'ї тітку Мар'яну. Запитала, як справи. Сусідка видалась заклопотаною.

– Бабусю, в Ковалів щось трапилося?

– У Дмитра з Любою не ладиться. Шурми-мури вона закрутила. Дмитро дізнався, дуже поскардалили. Після цього Любка поїхала до матері за кордон. Надька вже кілька років на заробітках.

Пізніше село облетіла звістка: Дмитро з Любою розлучаються. Знайшла за кордоном «достойнішого».

У райцентрі продали хату, яку колись батьки молодят купили у складчину. Поділили гроші.

Невдовзі Дмитро пішов воювати на Схід – в АТО.

...Софійне дитячо-підліткове кохання до Дмитра з часом притупилося. У неї цікава робота. У мріях – подорожі. Особисте зачекає...

Зателефонував дядько Роман. Сказав, що вітер на бабусиній хаті зірвав кілька листків шиферу.

– Добре, що завтра субота. Я приїду.

– Не хвилюйся. Полагодимо.

Софійн батько й далі був з рідним братом у контрах. Дівчина ж із дядьком Романом завжди підтримувала хороші родинні стосунки. Приїхавши в село, ще з дороги побачила, що трое чоловіків лагодять дах. Дядькові допомагав Дмитро зі своїм батьком.

Не бійся, мала, ти під моїм крилом. Я за тебе... до останнього подиху...

– Вчасно, Соню, твій сусід у відпустку прийшов, – пожартував дядько.

Із-за паркану виглянула тітка Мар'яна:

– Добрий день, Софійко. Коли хлопці закінчать роботу, прошу всіх до столу.

Чоловіки полагодили дах.

– Ну привіт, мала, – засміявся Дмитро й обійняв Софію.

За столом Софія крадькома кидала погляди на Дмитра. Змужнів. Поширшав у плечах. Йому личить коротка стрижка.

– Софійко, прийдеш до нас на ніч? – запитав дядько Роман.

– Дякую, я в бабусиній хаті заночую. А до вас вранці зайду.

Софія провідала бабусину могилу. Потім поралась на подвір'ї, в садку – вітер наламав гілля.

Звечоріло. Мар'яна знову покликала Софію до столу.

– Та я не голодна. І дещо з харчів привезла.

– Отакої! Будеш сама в хаті сидіти і бутерброди їсти. Навіть не думай відмовлятися.

Насправді їй шалено хотілося ще раз

побачити сусіда. Тепер це був інший Дмитро. Знайомий незнайомець. І він Софії подобався ще більше.

Вечеря за розмовами затяглася. Про всяке говорили. Лише про війну Дмитро не хотів розказувати.

– Дякую за вечерю і посиденьки. Мені пора, – мовила Софія.

– Сину, проведи Софійку, – сказала тітка Мар'яна.

Як шкода, що від сусідчиної хати кілька десятків кроків, подумала Софія.

– Ти коли повертаєшся на Схід? – запитала.

– Наступного тижня. А ти як? Останнім часом майже не бачились.

– Усе нормально. Працюю. Батьки здорові. Начебто й усі новини... Дмитре, бережи себе.

– Якщо просиш, буду.

– Жартуєш.

– Софійко, можна тобі зателефонувати? Я не буду набридати. Звісно, якщо ти не...

– Я ні з ким не зустрічаюсь, якщо ти про це. Телефонуй. Дякую, що допоміг дядькові Романові. Добраніч!

Дмитро прийшов на подвір'я. Сів на лавку. Думав про Софію. Пригадав, як колись посеред дороги зізналася йому в коханні. Дівчиськом була. Гадав, пожартувала. А якщо ні?

Софію також сон не брав. Прокинулися приспані дитячо-підліткові почуття...

...Дмитро зрідка телефонував Софії.

А коли приїхав у наступну відпустку, зустріла його на залізничному вокзалі. Гуляли містом, пили каву, розмовляли.

У вихідні Софія приїхала в село.

– Привіт! – гукнув Дмитро, побачивши її з подвір'я.

Вони більше години балакали. За ними з цікавістю спостерігала тітка Мар'яна. А коли син повернувся до хати, то скидався на хлопчиська після першого побачення. «Невже закохався?» – подумала.

Так, закохався. Але поки вирішив не казати Софії, бо він – старший, розлучений, а ще в нього небезпечна місія. От коли настане спокій... Але почалася велика війна...

Дмитро зателефонував Софії:

– Не бійся, мала, ти під моїм крилом. Я за тебе... до останнього подиху...

– Обіцяй, що берегтимеш себе.

...Дмитро приїжджав у коротку відпустку. Але тоді Софію звалила ангіна. Не зустрілися.

На початку весни дзвінків від Дмитра не стало.

...У вихідний Софія приїхала в село.

– Софійко! – гукнула зі свого подвір'я тітка Мар'яна.

– Добрий день. Як ви? Як Дмитро?

– Не знаю. Жодної звістки...

Тітка Мар'яна заплакала. Заболіла душа і в Софії.

У бабусиній хаті Софія засинала швидко. Але не цього разу. Коли ж урешті задрімала, приснився Дмитро. «Мала, йди-но сюди», – кликав. Тримав повну миску спілих черешень. Софія пробувала дотягнутися до ягід. І... прокинулась.

До чого цей сон?

Нехай про своє освідчення у «Ладомірії» розкажуть і онукам!

Ну як справжній козак без справжнього сватання?!!

● ГІРКО!

В етнопарку «Ладомірія», що в місті Радивилів Рівненської області, поєднали серця військовий Валерій та художня керівниця Рівненської обласної філармонії Руслана Варнава

Соня ПОЦІЛУЙЧИК

Життєва історія нареченого Валерія не проста: чоловік – військовий, сам родом із Криму. Перебуваючи на Рівненщині на службі, познайомився з Русланою Варнавою – художньою керівницею Рівненської обласної філармонії.

Про зустріч із коханою переповідає так:

– Ми познайомилися по-сучасному – в інтернеті. На перше побачення, як годиться, я прийшов з квітами. Вже тоді зрозумів, що одразу закохався в Руслану.

Фото з фейсбук-сторінки етнопарку «Ладомірія».

Валерій незабаром повертається на службу, а Руслана буде чекати коханого з Перемогою.

Як кажуть, із першого погляду. І зізнався їй. Сказав, що нічого не чекаю у відповідь – просто хочу жити з почуттям любові до неї. Але Руслана відповіла взаємністю. Тепер хочу, щоб вона йшла по життєвій дорозі разом зі мною.

Чоловік цікавиться етносом, тому хотів освідчитися майбутній дружині у такому місці, яке б мало зв'язок з історією. Валерію запропонували ідею відтворити українське сватання в етнопарку «Ладомірія», що на Дубенщині – його ще називають «Волинським Пироговим».

Кохана Руслана, звісно, про це не здогадувалась – думала, що то просто буде романтична екскурсія.

“ Сказав, що нічого не чекаю у відповідь – просто хочу жити з почуттям любові до цієї жінки.

А тут, коли прибули на місце, то і сватів засилали, і пісню українську їм заспівали місцеві артистки, і благословення молоді отримали. Хіба ж могла Руслана не сказати заповітне «Так!»?

Але ж «легендою» для Руслани лишилася прогулянка етнопарком: тому майбутні чоловік і дружина разом з іншими відвідувачами дізналися і про український побут та етновбрання кінця XIX – початку XX століття.

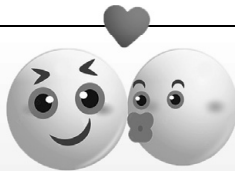
А ще – зробили світлини на пам'ять. Адже після короткого часу перебування разом з коханою Русланою захисник Валерій невдовзі повертається на службу.

НАША ДОВІДКА:

Етнопарк «Ладомірія» – це артпроект, розташований у місті Радивилів Рівненської області, який був відкритий 2019 року за ініціативою Центру дослідження і відродження Волині. Він представлений у вигляді чотирьох локацій: музей під відкритим небом, проєкт «Майстерня етнобрендів», ткацька майстерня «Серпанок», де виготовляють одяг із надтонкої лляної тканини, – вона є серцем «Ладомірії», та музей автентичного костюма Великої Волині.

У 2021 році етнопарк отримав нагороду Ukraine tourism award у номінації «Регіональний прорив року».

«Бачити, як цілюються інші, – будете втягнуті у скандал»

● ЦЕ ЦІКАВО!

Австрійський психіатр Зигмунд Фрейд у книзі «Тлумачення сновидінь» називає сні королівською дорогою до несвідомого. Він використовував сновидіння у психотерапії, доводячи, що вони можуть допомогти вирішити проблеми людини

СОННИК ФРЕЙДА РОЗШИФРОВУЄ ЦЬОМЧИКИ УВІ СНІ ТАКИМ ЧИНОМ:

- для жінок це попередження – або знайомий альфонс, або у нього до сновидиці корисливий інтерес;
- чоловікам такий сон підказує, що їхній обранці не вистачає уваги та ласки;
- якщо жінку цілує в губи знайомий чоловік, вона розглядає його як сексуального партнера;

• якщо молодій дівчині сниться поцілунок із чоловіком, то насправді він хоче завоювати її серце;

• бачити, як цілюються інші, – будете втягнуті у скандал;

• нічний поцілунок – станете свідком малоприємної ситуації;

• поцілунок у щоку – символ незадоволеності. Якщо жінці сниться такий поцілунок, їй бракує тактильних відчуттів;

• уві сні спостерігаєте у вікно, як хтось обіймається або цілується, – страждаєте від комплексу неповноцінності, відчуваєте дискомфорт, потребуєте інтимних стосунків.

Крім традиційного, нарцис може мати різні відтінки рожевого й персикового забарвлення.

На великих ділянках найкраще садити багато рослин одного сорту, щоб здалеку здавалося, що це однорідне полотно. Як на цьому фото: жовте поле під голубим небом... До речі, вам це нічого не нагадує?

«Ось нарциси стали в ряд»

● **КВІТКОВА ПІДКОВА** Стартують вони наприкінці квітня. Проте цвітіння основної маси все ж таки припадає на початок – середину травня

На одному місці нарциси можуть рости близько 5 років, потім квітучання стає мізерним. Щоб вирішити цю проблему, потрібно просто перенести їх на інше місце, але не туди, де до цього росли цибулинні (щоб знизити ризик захворювання).

Найкращий ґрунт для цих квітів – суглинки. Для підтримки його кислотності щорічно вносять деревний попіл.

|| **Якщо підібрати правильно сорти, то цвітіння в саду може тривати з кінця квітня до початку червня.**

Зазвичай нарциси висаджують восени (у вересні – щоб вкоренилися до заморозків), але якщо з якихось причин ви не встигли цього зробити – можна й навесні. Відповідно й цвісти вони будуть пізніше осінніх, тож клумба довше залишатиметься квітучою.

Якщо цибулини садять у важку землю, то глибина лунки повинна становити 12 см, якщо в легку – то 17. Великі цибулини заглиблюють на 25 см, відстань між ними – 70 см. Щоб отримати більше діток, глибину і відстань між посадками скорочують на 10–12 см. На дно лунки насипають пісок. Зверху на ґрунт кладуть торф, а з настанням заморозків ділянку накривають соломкою. Коли сніг розтане, захисний шар прибирають, а торф залишають.

Відсутність вологи погано впливає на цвітіння нарцисів. Коли з'яв-

ляться перші паростки, поливати потрібно двічі на тиждень. Після цвітіння поливи не припиняють, щоб цибулина змогла отримати необхідні поживні речовини. Періодично квітник прополують і розпушують.

Нарциси можуть не зацвісти, якщо за ними неправильно доглядати. Тут може бути кілька причин: цибулини занадто тісно розташовані одна до одної; кислий ґрунт; мало світла; застій води; нестача вологи.

Протягом усього періоду зростання нарциси підживлюють 4 рази: для паростків використовують мінеральні добрива; на стадії появи квітконоса готують розчин із сульфату калію, суперфосфату і сечовини; коли сформувався бутон, застосовують фосфор, калій і азот; у період цвітіння – фосфор і калій. Добрива завжди вносяться після прополювання. У посуху краще використовувати розчини, а в дощову погоду – порошки.

Після цвітіння бажано видалити всі засохлі суцвіття, а листя дати можливість природно зів'язати і відмерти. Щоб приховати непрезентабельний вигляд, застосовуйте групові посадки. Наприклад, садіть нар-

циси між хостами – велике листя закриє зів'язлі кущики.

Дуже гарно прикрашають ділянку нарциси в нерегулярних посадках (під деревами, на галявині, уздовж доріжок). Висаджені у такий спосіб вони надають ландшафту природного вигляду. Низькорослі сорти чудово підійдуть для альпійських гірок та клумб. Карликові нарциси – для вирощування в контейнерах. Якщо підібрати правильні сорти, то цвітіння в саду може тривати з кінця квітня до початку червня.

За матеріалами zhurnal.biz.ua, rivne1.tv.

Фото із сайту na-dache.pro.

Не садіть нарциси там, де нещодавно росли тюльпани, лілії або інші цибулинні, а також багаторічні айстри, флокси і хризантеми. А от після злакових, бобових, пасльонових, півоній і огірків – будь ласка.

«І незабаром пророцтво збулося»

Фото із сайту green-dim.com.ua.

«Ти чарівний, Нарцисе!»

● КВІТИ В ЛЕГЕНДАХ

Колись давно в Стародавній Греції жив дуже гарний юнак, який обожнював себе і пишався своєю вродою. Його звали Нарцис

Він був сином річкового бога Кефисса. Німфа Ехо, заворожена його красою, страждала від нерозділеного кохання. Так уже склалося, що серце юнака нікому не відповідало взаємністю. В покарання Немезида (богиня помсти) навіщувала Нарцису відчуття одного разу таке ж почуття. І незабаром пророцтво збулося: спекотного дня юнак схилився над струмком, щоб втамувати спрагу і, побачивши власне відображення у дзеркальній поверхні води, завмер.

Нарцис був зачарований, закоханий до нестями. Він не спав, не їв, тільки милувався собою, поки не помер. На тому місці виросла прекрасна самотня квітка з похиленою голівкою – нарцис.

У Закарпатській області є відповідний масив «Долина нарцисів». Сюди щовесни приїжджають туристи, аби помилуватися такою окрасою краю, звісно, їм розповідають тутешні легенди.

У першій стверджується, що саме у дзеркальних водах річки Хустець грецький бог Нарцис побачив своє відображення. Закохався й помер на березі від туги.

За другою легендою, колись у сиву прадавнину у Хусті в замку жили князь, княгиня та їхня красуня-донька Руся. На околиці міста мешкав гончар Іванко. У день Русиного повноліття до замку прийшло багато сановитих візитерів та городян із дорогими гостинцями. Іванко теж прийшов із подарунком –

це була дивна ваза, на якій, наче живі, мерехтіли квіти. Іванко та Руся закохались одне в одного. Вони стали крадькома зустрічатися у мальовничій долині. Та якось князь довідався і так ошаленів, що схопив Іванкову вазу і жбурнув з гори. Ваза розбилася об скелю та розсипалась по долині дрібним дощем. Коли зійшло сонце, то всі побачили біло-зелений нарцисовий килим.

“**На тому місці, де помер самозакоханий юнак, виросла прекрасна самотня квітка з похиленою голівкою – нарцис.**”

Відома й третя легенда, за якою поява унікальної долини нарцисів пов'язана з історією Нанківської чудотворної ікони Пресвятої Богородиці. У ній розповідається, що у серпні 1690 року в селі Нанково з'явився образ Діви Марії. Люди звернулися до господаря поля, на котрому відбулося явлення, з пропозицією, аби за християнською традицією побудувати на цьому місці храм або каплицю. Землевласник відмовив, ікону поставили на підводі і спробували вивезти. Але воли не рушали, оскільки образ не хотів полишати обраного місця. Господар поля узявся їх підганяти батогом і мимохіть ударив ікону. На лику Богородиці з'явився шрам, а з очей потекли сльози. За святотатство рід землевласника був покараний. Образ усе ж вивезли долиною вздовж річки Хустець. На цьому шляху за підводою зростали нарциси.

За матеріалами zarlit.com, kolyba.org.ua.

Фото з телеграм-чату «Домашні квіти та рослини».

Для того, щоб немезія куцилася, необхідно регулярно прищипувати верхівки пагонів.

Час підбирати однорічники для саду

● **ЗВЕРНІТЬ УВАГУ!** Пропонуємо звернути увагу на дивовижну немезію, дуже схожу на лобелію, але квіти у неї більші, а забарвлення яскравіше і різноманітніше

Цвіте вона так, що не видно листя, і за мінімального догляду радує барвистим каскадом усе літо.

У догляді немезія суперневибаглива. Через свою компактність (кущики 15–30 см) чудово підходить для вирощування у кашпо, її можна посадити окремо, а можна скомпонувати з іншими рослинами.

Для більш раннього цвітіння немезію сіють на розсаду у квітні, а у відкритий ґрунт або під плівку – у травні, вона дуже швидко росте і зацвітає.

Джерело: телеграм-чат «Домашні квіти та рослини».

Як врятувати адіантум

● **ВАРТО ЗНАТИ** Насамперед потрібно визначити причину хвороби

1. Всихають пагони, сохнуть кінчики листочків – низька вологість повітря, жарко.

2. Бліді прив'ялі листочки – перелив ґрунту при зниженій температурі. Може з'явитися гниль на кореневій системі.

3. У тому випадку, коли в зимовий час при підвищеній температурі в приміщенні засохло все листя, адіантум слід «підстригти», переставити в прохолодну кімнату (18–20 градусів) та систематично зволожувати землю. Якщо коріння вціліло – з'явиться нове листя.

4. Листочки бліднуть, стають жовтими і сохнуть – на них потрапляє пряме сонячне проміння.

5. Листя масово жовтіє – надто мізерний полив або рослині потрібне підживлення.

6. Грибкові захворювання проявляються на поодиноких листках у вигляді круглих або овальних сіро-коричневих плям, які з часом ще більше коричневіють. Причина у занадто рясному і частому зрошенні у поєднанні з високою вологістю повітря.

Джерело: телеграм-канал «Квіти та рослини».

У спеку потрібно щодня обприскувати листя.

Фото із сайту ocn.asterias.od.ua.

«Так ніхто не кохав» volyn.com.ua

«У твої долоні ягід на сміх курям поміститься. Миску принеси...»

До чого цей сон

● **НА ПОВОРОТАХ ДОЛІ** Промені сонця заплуталися в Софіїному волоссі. Про щось пошепки гомонів з весною вітер. Своєю присутністю вона розбудила бабусине обійстя. Давненько не навідувалася

Ольга ЧОРНА

Хата, відколи не стало бабусі, пусткою стоїть. Батьки не приїжджають до села. З принципу, через образу. Бабуся Ксеня записала на молодшого сина, Софіїного батька, хату і клопоть городу. А старшому дісталось кілька гектарів паю. Дядько Роман жив у селі. Софіїні ж батьки в місті. Тому й вирішила залишити хату Миколі.

– Ромкові за пай гроші будуть плати-

ти. А мені з тієї халупи що взяти? – обурювався молодший син.

– Не гніви Бога, Колю. Ви заможного живете. Одну дитину маєте. А в Романа троє. І його заробітки не порівняти з твоїми.

Коли матері не стало, Микола замкнув хату й мовив:

**Я не мала! І я... я люблю тебе!
– випалила спересердя
й побігла додому.**

– Хай воно все тут завалиться. А ключ у бур'яни викину. Не потрібен нам той «палац».

Софія забрала в батька ключ й сказала:

– Я буду приїжджати сюди.

– Роби, що хочеш...

...Колись батьки Софійку на кожні канікули привозили в село. Спершу їхала неохоче. А потім... закохалася. У Дмитра, що жив по сусідству.

Дмитро був старшим. Парубкував. На вродливого хлопця не одна дівчина задивлялася. Софію ж кликав «кнопкою» або «малою». Бо вона – дівчатко з кісками.

– Кнопка, черешень хочеш? – гукав, бувало, Дмитро.

Софійка бігла до невисокого паркану. А він жартував:

– У твої долоні ягід на сміх курям поміститься. Миску принеси.

Дівчинка вистрибом поспішала по миску. Сердечко шалено гупало. Личко світилося від щастя. Ось таке воно, перше дитяче кохання.

...Софія перейшла у восьмий клас. На літні канікули, як завжди, батьки відправили в село. Недільного вечора йшла з бабусею від дядька Романа й побачила Дмитра з якоюсь дівчиною.

– Наш сусід з Любою Ковалевою шпацирує, – сказала бабуся. – Не пара вона Дмитрові. Гонорова. Язиката. А Дмитро – гарної душі хлопець.

Тепер Софія намагалася уникати сусіда. Через його кохання до Люби.

Якось Дмитро покликав Софію:

– Мала, йди-но сюди. Моя мама...

Софія не дослухала. Втекла до хати. Хлопець здивовано кліпав очима.

Перестрів Софію, коли та поверталася з крамниці.

– Мала, я тебе чимось образив?

– Я не мала! І я... я люблю тебе! – випалила спересердя й побігла додому.

– Ну й жарти, – мовив услід.

Закінчення на с. 16

● КОНКУРС РОМАНТИЧНИХ ІСТОРІЙ

Кохання може все!

Друзі! Розкажіть свою романтичну історію, яка змусить чиєсь серце стукати по-особливому. Переконані, ви це зможете

Ваша історія має розпочинатися або закінчуватися словами: **«Я тепер буду тримати телефон біля серця...»**

Обсяг оповідання – до 2 друкованих сторінок формату А4 шрифтом 14 (або до 4500 символів).

Ваші історії приймаються до 18 травня 2023 року на адресу: Газета «Так ніхто не кохав», 43016, вул. Ковельська, 2, м. Луцьк Волинської області (або на електронну – takvolyn@gmail.com).

Найкращі оповідання будуть опубліковані в нашому виданні «Так ніхто не кохав», а їхні автори отримають від редакції подарунки. А ще раді були б почути від вас адреси, про які просто і величю кажуть: «Тут живе справжня Любов».

Творімо газету разом!!!

